

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/134/2018
Identifikačné číslo spisu:	4213217003
Dátum vydania rozhodnutia:	24.04.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Katarína Slováčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:4213217003.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne U. B.C. Z., bytom G., S. XX, zastúpenej JUDr. Ivetou Majlingovou, advokátkou so sídlom v Komárne, Pohraničná 7, proti žalovanému P. W., bytom G., Y. XXXX/X, zastúpenému JUDr. Pavlom Gráčíkom, advokátom so sídlom v Nitre, Farská 40, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp.zn. 8 C 313/2013, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 13. septembra 2017 sp.zn. 25 Co 512/2016 takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má proti žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Komárno (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 7. decembra 2015 č. k. 8 C 313/2013-137 určil, čo patrí do zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu a toto ich zaniknuté bezpodielové spoluvlastníctvo manželov (ďalej len „BSM“) vyporiadal tak, že do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal záväzok z úverovej zmluvy č. 009266211021112 z 2. novembra 2012 uzatvorenej s VÚB a.s. č. úverového účtu XXXXXXXXXXXX/XXXX so zostatkom vo výške 5 430,39 €, záväzok z úverovej zmluvy č. 000030111030113 z 3. januára 2013 uzatvorenej s VÚB a.s. č. úverového účtu XXXXXXXXXXXX/XXXX so zostatkom vo výške 3 250,83 €, záväzok z čerpania finančných prostriedkov z kreditnej karty American Express č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX vo výške 2 400 € a uložil jej povinnosť tieto záväzky splácať až do ich úplného zaplatenia. Do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal záväzok z úverovej zmluvy č. 0059335011090811 z 10. augusta 2011 uzatvorenej s VÚB a.s. č. úverového účtu XXXXXXXXXXXX/XXXX so zostatkom vo výške 6 454,24 € a uložil mu povinnosť tento záväzok splácať až do jeho úplného zaplatenia. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni z titulu finančného vyrovnania sumu 2 313,49 € do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodol, že o trovách konania súd rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 143, § 149 ods. 1, § 150, § 37 ods. 1, § 39 a § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Skúmal platnosť dohody o vyporiadaní BSM zo dňa 20. mája 2013 a dospel k záveru, že táto dohoda je absolútne neplatná v dôsledku absencie základných náležitostí, ktorými sú určitosť, zrozumiteľnosť,

slobodná vôľa a pre rozpor s dobrými mravmi. Poukázal na skutočnosť, že dohoda neobsahuje dôvod, prečo žalobkyňa prebrala záväzky o 8 505 € vyššie ako žalovaný a navyše bola povinná vyplatiť žalovanému z titulu vzájomného vyporiadania sumu 10 000 €. Konštatoval, že v tejto časti považoval dohodu za neurčitú, nejasnú, nezrozumiteľnú, preto podľa ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka absolútne neplatnú. Absenciu slobodnej vôle žalobkyne videl v tom, že dohoda o vyporiadaní BSM bola uzatváraná v čase, keď si bol žalovaný vedomý závažného zdravotného stavu žalobkyne v štádiu liečby. Na základe uvedeného pristúpil k vyporiadaniu BSM. V zmysle zásad § 150 Občianskeho zákonníka každý z účastníkov by bol povinný prevziať pasíva vo výške 8 767,73 €. Do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal pasíva v hodnote 11 081,22 € a do výlučného vlastníctva žalovaného pasíva v hodnote 6 454,24 €. Vzhľadom na to, že žalovaný dostal pasíva o 2 313,49 € nižšie, než je jeho podiel z BSM, uložil mu povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2 313,49 €. O trovách konania rozhodol podľa § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 13. septembra 2017 sp.zn. 25 Co 512/2016 rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol (§ 388 Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“). Žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania (§ 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a 262 ods. 1 CSP). Dôvodil, že z vykonaného dokazovania nevyplývajú skutočnosti, ktoré by preukazovali, že dohoda o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, uzavretá stranami sporu 20. mája 2013, je neplatná podľa ustanovenia § 37 Občianskeho zákonníka pre nedostatok určitosti a zrozumiteľnosti, a podľa § 39 Občianskeho zákonníka z dôvodu rozporu s dobrými mravmi podľa § 3 Občianskeho zákonníka. Z vykonaného dokazovania dohodou o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov vyplýva, že obsahuje špecifikáciu záväzkov strán sporu, dohodu bývalých manželov o tom, ktoré zo záväzkov preberá žalobkyňa a ktoré žalovaný. Zároveň obsahuje záväzok žalobkyne vyplatiť žalovanému titulom vyporiadania konkrétnu sumu, ako i lehotu jej splatnosti. Z obsahu dohody tak potom vyplýva záver, že záväzky jej účastníkov sú určené dostatočne určito a zrozumiteľne. Skutočnosť, že dohoda nebola uzavretá v súlade so zásadami stanovenými v § 150 Občianskeho zákonníka, ani skutočnosť, že v nej nie je uvedený dôvod dohodnutého spôsobu vyporiadania, nespôsobuje jej neplatnosť ani z hľadiska určitosti a zrozumiteľnosti, ani z hľadiska rozporu so zákonom. Záver súdu prvej inštancie o tom, že zdravotný stav žalobkyne jej neumožňoval uzatvoriť platnú dohodu o vyporiadaní BSM, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Poukázal na výsledky dokazovania pred súdom prvej inštancie, z ktorých jednoznačne vyplýva, že návrh predmetnej dohody spisovala právna zástupkyňa žalobkyne, ktorú skutočnosť potvrdila vo svojej výpovedi žalobkyňa a jej právna zástupkyňa. Preto tvrdenie žalobkyne, že bola uvedená do omylu a nevedela, čo preberá, odvolací súd považoval za účelové. Z obsahu žaloby vyplýva, že žalobkyňa považovala dohodu o vyporiadaní BSM strán sporu za neplatnú len preto, že sa jej s odstupom času javila nevýhodná, keďže podľa nej mali pripadnúť žalovanému nižšie záväzky ako jej a vznikol jej záväzok vyplatiť žalovanému vyporiadanie. Z dokazovania pred súdom prvej inštancie nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver, že žalobkyňa po ukončení hospitalizácie v januári 2013 bola pod vplyvom liekov nespôsobilá na právne úkony vykonané v máji 2013. Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že dohoda o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov uzavretá stranami sporu 20. mája 2013 je platným právnym úkonom, ktorým si bývalí manželia vyporiadali záväzky, ktoré im vznikli v súvislosti s ich hospodárskym a spotrebným spoločenstvom. Keďže týmto právnym úkonom došlo k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala včas dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“). Zastáva názor, že prípustnosť dovolania je daná tým, že ide o rozhodnutie, ktoré spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, keďže rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP); rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Dovolateľka namieta, že odvolací súd pochybil, keď neskúmal otázku platnosti dohody o vyporiadaní BSM z 20. mája 2013 cez prizmu dobrých mravov, najmä keď súd prvej inštancie vzhliadol túto dohodu za neplatnú pre

rozpor s dobrými mravmi. Napadnuté rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky platnosti, resp. neplatnosti dohody v kontexte s dobrými mravmi. Bolo povinnosťou odvolacieho súdu, pokiaľ vo veci zaujal opačný názor, opätovne preskúmať predmetnú dohodu v tomto smere a svoje opačné rozhodnutie aj náležite odôvodniť. Pretože odvolací súd sa vôbec nezaoberal posudzovaním tohto právneho úkonu v súvislosti s dobrými mravmi, odklonil sa od právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysloveného v rozhodnutí sp.zn. 6 Cdo 88/2011, v zmysle ktorého právne úkony má súd posudzovať aj cez prizmu dobrých mravov, pokiaľ sa javí, že predchádzajúce rozhodnutie súdu prílišným formalizmom zužuje interpretáciu právnej normy bez zohľadnenia všetkých okolností prípadu, pričom záver, ku ktorému dospel, je extrémne nespravodlivý. Žalobkyňa má za to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý vzhladol dohodu o vyporiadaní BSM za platný právny úkon, bolo formalistické a zužujúce interpretáciu právnej normy bez zohľadnenia všetkých okolností uzavretia dohody, zdravotného stavu žalobkyne, ako aj samotného obsahu dohody umožňujúcej získať žalovanému na úkor žalobkyne bezdôvodné obohatenie vo výške 10 000 €, čo je jednoznačne v rozpore s dobrými mravmi. Dovolateľka namieta tiež neurčitosť dohody o vyporiadaní BSM zakladajúcu jej absolútnu neplatnosť. Straným totiž vyhlásili, že vyporiadajú predmet BSM v súlade s § 150 Občianskeho zákonníka, t.j. ich podiely mali byť rovnaké. Predmetné dojednanie je však v rozpore s ostatným znením dohody, podľa ktorej žalobkyňa preberá záväzky vo výške 24 010 € a žalovaný len vo výške 7 000 €, pričom žalobkyňa má ešte titulom vzájomného vyporiadania vyplatiť žalovanému sumu 10 000 €. Odvolací súd sa nevysporiadal s uvedenou protirečivosťou dohody majúcou za následok jej nezrozumiteľnosť. Otázka určitosti dohody o vyporiadaní BSM, t.j. deklarovanie, že právny úkon bude uzavretý podľa zásad § 150 Občianskeho zákonníka, keď však samotné znenie tohto dojednania odporuje, nebola doposiaľ v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu vyriešená, ako ani otázka právneho posúdenia dohody o vyporiadaní BSM a zmluvnej voľnosti vo vzťahu k ustanoveniu § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t.j. či sa právny úkon neprieči dobrým mravom bez ohľadu na zásadu zmluvnej voľnosti, ak takýmto právnym úkonom jedna zo strán získa bezdôvodné obohatenie na úkor druhej strany. Na základe uvedeného žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaný sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. V danom prípade sú v dovolaní žalobkyne uplatnené dovolacie dôvody v zmysle § 421 CSP.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe

dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Výpočet dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 CSP je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku (teda v žiadnom prípade nie skutkovú otázku), ktorej vyriešenie viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, ako aj procesnoprávna (v ďalšom texte len „právna otázka“).

9. V prípade dovolania, prípustnosť ktorého vyvodzuje dovolateľ z § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam. Závery o (ne)prípustnosti dovolania prijíma dovolací súd na základe dôvodov uvedených dovolateľom (por. § 432 CSP). Výsledok posúdenia prípustnosti dovolania je teda podmienený tým, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky.

10. Žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP.

11. Súčasná judikatúra najvyššieho súdu sa ustálila na tom, že v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená. Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

12. Posudzujúc dovolanie podľa jeho obsahu (§ 124 CSP) je zrejmé, že za relevantné podľa tohto ustanovenia považuje dovolateľka otázku platnosti, resp. neplatnosti dohody o vyporiadaní BSM v kontexte s dobrými mravmi.

13. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Obsah tohto pojmu naplňajú predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Patrí doň ale aj prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnil (3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 158/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 6 Cdo 21/2017, 6 Cdo 129/2017). Aby mala dovolateľom nastolená otázka relevantný význam v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, musí byť riešená odvolacím súdom a odvolací súd na jej riešení musel založiť svoje rozhodnutie.

14. Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP sa dovolací súd zameriava na zistenie a posúdenie vzťahu medzi dovolateľom označeným existujúcim rozhodnutím dovolacieho súdu (judikátom), ktoré tvorí súčasť jeho ustálenej rozhodovacej praxe, a novým prípadom. Vychádzajúc z kontextu skoršieho rozhodnutia (judikátu) a jeho skutkového vymedzenia pritom za pomoci abstrakcie interpretuje v judikáte vyjadrené právne pravidlo (ratio). Táto činnosť dovolacieho súdu je zameraná na zistenie (prijatie záveru), či nový prípad je s ohľadom na jeho skutkový rámec v relevantných otázkach (okolnostiach) podobný alebo odlišný od skoršieho prípadu.

15. Odklon právnych záverov odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu odôvodňuje žalobkyňa poukázaním na rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 6 Cdo 88/2011. Toto rozhodnutie bolo vydané v dovolacom konaní vo veci týkajúcej sa určenia neplatnosti dohody o pristúpení k záväzku uzavretej medzi podnikateľom - spoločnosťou s ručením obmedzeným a manželom

žalobkyne, ktorý bol v tejto spoločnosti jedným z dvoch spoločníkov a konateľom. Najvyšší súd v tomto rozhodnutí konštatoval nevyhnutnosť posúdiť označený právny úkon aj cez prizmu dobrých mravov, pretože sa javilo, že by mohlo ísť o právny úkon priečiaci sa dobrým mravom, a teda neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Právne závery najvyššieho súdu vyjadrené v rozhodnutí sp.zn. 6 Cdo 88/2011 sa nelíšia od právnych záverov, ku ktorým dospel odvolací súd v napadnutom rozsudku, keď otázkou platnosti dohody o vyporiadaní BSM podľa ustanovení § 37 i § 39 v spojení s § 3 Občianskeho zákonníka sa zaoberal v odseku 19. rozsudku. Dovolací súd z tohto dôvodu uzatvára, že odvolací súd sa riešením predmetnej otázky neodchýlil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, konkrétne od právnych záverov vyjadrených v rozhodnutí najvyššieho súdu sp.zn. 6 Cdo 88/2011.

16. Dovolateľka ďalej tvrdí, že odvolací súd sa odklonil od právnych záverov najvyššieho súdu vyjadrených v rozhodnutí sp.zn. 1 Cdo 48/2010. Toto rozhodnutie bolo vydané v dovolacom konaní vo veci týkajúcej sa určenia neplatnosti odstúpenia od zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam (ktorej neplatnosť posúdil odvolací súd ako predbežnú otázku) uzavretej v súvislosti s úverovou zmluvou. Z uvedeného je zrejmé, že predmetný odkaz dovolateľky sa týkal sporu skutkovo a právne zreteľne odlišného, hoci aj v tomto prípade sa dovolací súd zaoberal otázkou, či postup žalobcu bol podľa § 3 Občianskeho zákonníka v súlade s dobrými mravmi. Dovolacia argumentácia, že odvolací súd sa v danom prípade odklonil od záverov vyjadrených v tomto rozhodnutí najvyššieho súdu, je preto neopodstatnená a nespôsobilá založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

17. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd odmietol dovolanie žalobkyne v tejto časti ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

18. Z obsahu žalobkyňou podaného dovolania vyplýva, že jeho prípustnosť vyvodzuje tiež z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

19. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP predpokladá, že právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Právna úprava účinná od 1. júla 2016 dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená. Základným predpokladom prípustnosti dovolania je, že dovolací súd vo svojej rozhodovacej činnosti doposiaľ neposudzoval právnu otázku nastolenú dovolateľom (t.j. právne posúdenie veci odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí). Ak dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Zároveň platí, že právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, ani akademické otázky, ktoré vôbec nesúvisia s rozhodovaným sporom. Prípustnosť dovolania nezakladá ani všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu (resp. jeho právnymi závermi). Pre posúdenie, či ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej, a pre posúdenie prípustnosti dovolania, nie je rozhodujúci subjektívny názor strany sporu, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale významný je výlučne záver dovolacieho súdu rozhodujúceho o jej dovolaní.

20. Dovolateľkou nastolené právne otázky, ktoré podľa jej názoru neboli dovolacím súdom vyriešené, konkrétne: „otázka určitosti dohody o vyporiadaní BSM, t.j. deklarovanie, že právny úkon bude uzavretý v zmysle zásad § 150 Obč. zák., avšak samotné znenie je odporujúce tomuto dojednaniu“ a „otázka právneho posúdenia dohody o vyporiadaní BSM a zmluvnej voľnosti vo vzťahu k ustanoveniu § 451 ods. 2 Obč. zák. a § 3 ods. 1 Obč. zák., t.j. či sa právny úkon neprieči dobrým mravom bez ohľadu na zásadu zmluvnej voľnosti, ak takýmto právnym úkonom jedna zo strán získa bezdôvodné obohatenie na

úkor druhej strany“ predmetné kritérium nespĺňajú, pretože nejde o otázky kľúčové pre rozhodnutie vo veci, od ich vyriešenia rozhodnutie súdu v spore nezáviselo, odvolací súd sa týmito otázkami vo svojom rozhodnutí nezaoberal a ich vyriešenie by neovplyvnilo rozhodnutie vo veci samej a právne postavenie žalobkyne v spore. Odvolací súd mal z vykonaného dokazovania dohodou o vypořádání BSM preukázanú kľúčovú otázku, a to, že záväzky jej účastníkov sú určené dostatočne určito a zrozumiteľne, keď dohoda obsahuje špecifikáciu záväzkov strán sporu a ich dohodu o tom, ktoré zo záväzkov preberá žalobkyňa a ktoré žalovaný; zároveň obsahuje záväzok žalobkyne vyplatiť žalovanému titulom vypořádania konkrétnu sumu, ako i lehotu jej splatnosti. Skutočnosť, že dohoda nebola uzavretá v súlade so zásadami stanovenými v § 150 Občianskeho zákonníka, ani skutočnosť, že v nej nie je uvedený dôvod dohodnutého spôsobu vypořádania, nespôsobuje jej neplatnosť ani z hľadiska určitosti a zrozumiteľnosti, ani z hľadiska rozporu so zákonom. Odvolací súd v tejto súvislosti správne poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu z 29. augusta 2013 sp.zn. 4 Cdo 147/2011, v zmysle ktorého je potrebné rešpektovať vôľu strán, ktoré sú ochotné uzavrieť dohodu týkajúcu sa aj vypořádania jednotlivých vecí, resp. časti majetku patriaceho do BSM, a to bez ohľadu na zásady uvedené v § 150 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ je totiž BSM vypořádavané dohodou, uplatňuje sa pri jej uzatváraní dispozitívna voľnosť účastníkov občianskoprávných vzťahov. Preto dohoda o vypořádání BSM, ktorou i prípadne jeden z účastníkov nadobudne podstatne menší podiel, prípadne nenadobudne nič, ani dohoda, ktorá sa netýka celého majetku, ktorý bol v BSM, nie je neplatná pre rozpor s § 150 Občianskeho zákonníka. Vychádza sa totiž z vôle účastníkov ako má byť vypořádané zaniknuté BSM a pokiaľ dôjde k zhode vôle oboch účastníkov, nemožno dohodu neskôr považovať za neplatnú pre rozpor s § 150 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na uvedené, keďže rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo od vyriešenia právnych otázok nastolených dovolateľkou, tieto neboli spôsobilé založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

21. Najvyšší súd z uvedených dôvodov odmietol dovolanie žalobkyne podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

22. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.